

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/194/2019
Identifikačné číslo spisu:	8115205247
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8115205247.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S. G., bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. Ladislavom Jančim, advokátom, so sídlom v Ružomberku, Dončova 1451/21, proti žalovanému M. G., bývajúcemu v K., zastúpenému JUDr. Dášou Komkovou, advokátkou, so sídlom v Prešove, Hlavná 27, o zaplatenie 24.655,07 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14C/87/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. januára 2018 sp. zn. 24Co/14/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Prešov (ďalej ako „súd prvej inštancie“) domáhal voči žalovanému uloženia povinnosti zaplatiť mu sumu 24.655,07 Eur spolu s 5,05 %-tným ročným úrokom z omeškania od 4. marca 2015 do zaplatenia a nahradiť trovy konania.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 11. mája 2016 č. k. 14C/87/2015-64 vo výroku I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 24.100,27 Eur spolu s 5,05 %-tným ročným úrokom z omeškania od 6.3.2015 do zaplatenia, v lehote 60 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, vo výroku II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku III. rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 2.745,92 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že v prejednáwanej veci žalovaný zodpovedá za škodu, ktorá vznikla žalobcovi, pričom v trestnom konaní bolo nepochybne preukázané porušenie právnej povinnosti, ako aj zavinenie žalovaného, taktiež mal za nepochybné, že škoda vznikla žalobcovi v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného a samotná škoda predstavuje bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia v peňažnom vyjadrení v závislosti od výšky jedného bodu. Dôvodil, že z lekárskeho posudku vyplynulo, že sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej ako „SSU“) bolo hodnotené tromi položkami a to položka, č. 255 - posttraumatická porucha, ktorá bola hodnotená počtom bodov 500 pri rozsahu 260 až 1 300, teda na dolnej hranici zákonného rozsahu, ďalej položka 257a -

traumatická porucha tvárového nervu počtom bodov 130 pri rozsahu 100 až 130, teda táto položka bola hodnotená maximálnym počtom bodov a položka 433a - keloidná jazva v oblasti ľavej sánky a krku, ktorá bola hodnotená počtom bodov 100, pričom pri tejto položke nie je žiadne rozpätie. Súd prvej inštancie mal tak za to, že posudzujúci lekár hodnotil sťaženie spoločenského uplatnenia v rámci zákona, teda konkrétne v rámci prílohy k zákonu č. 437/2004 Z.z., preto nepriznal konštatovanie právneho zástupcu žalovaného, že uvedené hodnotenie je nezákonné. Ďalej uviedol, že rovnako nevidel dôvod nariadenia znaleckého dokazovania z dôvodu, že bodové hodnotenie má byť nadhodnotené, keďže bodové hodnotenie je v rámci zákonných sadziieb a položka, u ktorej bolo najvyššie rozpätie, teda posttraumatická porucha, ktorú bolo možné hodnotiť od 260 do 1 300 bodov bola hodnotená počtom bodov 500, čo súd prvej inštancie, vzhľadom na vykonané dokazovanie, považoval za adekvátne. Poznamenal, že zároveň pokiaľ posudzujúci lekár v zmysle § 10 ods. 4 cit. zákona zvýšil bodové hodnotenie na dvojnásobok vzhľadom na obmedzenie alebo stratu poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti, ktorú mal vo veku, v ktorom utrpel poškodenie na zdraví, tak súd prvej inštancie v tomto ohľade poukázal na skutočnosť, že žalobca utrpel uvedené zranenia vo veľmi mladom veku 20 rokov, pričom je aj voľným okom vidieť jeho keloidnú jazvu v oblasti krku, čo možno nepochybne hodnotiť ako estetický nedostatok, a samozrejme aj ako psychický hendikep. Ďalej dôvodil, že právny zástupca žalovaného v rámci záverečného prednesu poukázal na to, že k trvalým následkom došlo výlučne v dôsledku porušenia liečebného režimu. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poznamenal, že žalovaný neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by mali preukazovať toto tvrdenie. Právny zástupca žalovaného uviedol, že žalobca mal požiť alkoholické nápoje a práve v dôsledku ich požitia malo dôjsť k zhoršeniu jeho zdravotného stavu, čo ale opäť nijako nepreukázal. Záverom tak uviedol, že po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. právny zástupca žalovaného navrhol iba výsluch spomínaného svedka a nenavrhol žiaden iný dôkaz, avšak podaním zo dňa 24. apríla 2016 navrhol znalecké dokazovanie, ktoré malo vychádzať zo skutočnosti, že žalobca riadne nedodržiaval liečebný proces a že mal požívať alkoholické nápoje, avšak tieto skutočnosti neboli žiadnym spôsobom preukázané a žalovaný neprodukoval žiadne konkrétne dôkazy, ktoré by mali potvrdiť tieto tvrdenia, preto súd ani nemal za potrebné vykonať takéto znalecké dokazovanie. Vo vzťahu k výške náhrady škody súd prvej inštancie uviedol, že pri určení výšky náhrady škody súd vychádzal z opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 4. apríla 2013, keďže z ustanovenia § 5 ods. 2 cit. zákona jednoznačne vyplýva, že výška náhrady za SSU sa určuje sumou 2 % priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR zistenej Štatistickým úradom SR za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu podľa odseku 1, pričom v danom prípade vznikol nárok na SSU v roku 2014 (rok od úrazu je august roku 2014 a posudok bol vystavený v decembri roku 2014), teda predchádzajúcim rokom je rok 2013, kedy bola výška bodu v sume 16,10 Eur za jeden bod. Pri takomto výpočte predstavuje počet bodov 23.506 Eur, preto súd priznal žalobcovi uvedenú sumu. Súd prvej inštancie žalobcovi taktiež priznal z titulu ušlého zisku sumu 594,27 Eur z dôvodu, že žalobca mal preukázateľne od 1. septembra 2013 nastúpiť na absolventskú prax na Daňový úrad v Prešove, avšak v dôsledku práceneschopnosti túto prax nemohol vykonávať, pričom v prípade, pokiaľ by bol túto prax vykonával, dostal by odmenu minimálne v sume, ktorú požaduje v rámci žaloby, pričom z dohody uzavretej medzi žalobcom a Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov vyplýva, že mesačný príspevok predstavuje výšku 65 % sumy životného minima na plnoletú fyzickú osobu, čo podľa výpočtu súdu predstavuje ešte vyššiu sumu, ale súd neidúc nad petit žaloby, priznal žalobcovi z tohto titulu sumu 594,27 Eur. Celkovo teda tak priznal žalobcovi sumu 24.100,27 Eur spolu s 5,05 %-tným ročným úrokom z omeškania, avšak nie od 4. marca 2015, ako to navrhol žalobca, ale od 6. marca 2015, t. j. nasledujúci deň po doručení výzvy na zaplatenie náhrady škody žalovanému. Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd žalobu zamietol čiastočne v časti o zaplatenie SSU z dôvodu, že aplikoval výšku bodu za rok 2013 a nie za rok 2014, ako to navrhoval žalobca a taktiež aj v časti príslušenstva, keďže príslušný úrok z omeškania priznal až od nasledujúceho dňa po doručení výzvy žalovanému. Podľa § 142 ods. 3 O.s.p., aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal zaplatenia sumy 24.655,07 Eur, pričom úspech mal v časti o zaplatenie 24.100,27 Eur, t. j. v rozsahu cca 97,75 %, preto súd postupom podľa § 142 ods. 3 O.s.p. priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania, keďže neúspech mal iba v pomerne nepatrnej časti konania.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 30. januára 2018 sp. zn. 24Co/14/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že pri konaniach o náhrade škody súd má skúmať aj existenciu zavinenia poškodeného, pričom v danom prípade neboli zistené dôvody pre obmedzenie zodpovednosti žalovaného v dôsledku spoluzavinenia poškodeného. Uviedol, že zo samotného rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 4T/13/2014 zo dňa 13. marca 2014 vyplynulo, že žalovaný bol uznaný vinným zo zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu v jednočinnom súbehu s trestným činom výtržníctva s tým, že sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok. Ani v samotnom trestnom konaní nebola konštatovaná spoluvina žalobcu, pričom ani z pohľadu občianskoprávnej zodpovednosti za vznik škody neboli splnené podmienky pre zohľadnenie spoluzavinenia poškodeného, ktoré malo spočívať vo vyvolaní fyzických útokov zo strany žalobcu na žalovaného. Uviedol, že z obsahu trestného spisu bolo zistené, že skutočnosti, na ktoré poukazuje žalovaný vo svojom vyjadrení neboli priamym bezprostredným dôvodom pre útok žalovaného voči žalobcovi, nakoľko k tomuto konaniu došlo až s časovým odstupom, pričom vzťah príčiny a následku teda nebol priamy a bezprostredný či neprerušený. Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že tieto námietky žalovaného o spoluzavinení žalobcu nie sú dôvodné. Zároveň odvolací súd poukázal aj na ustanovenie § 24, resp. § 25 Trestného zákona, ktorý nebol použitý v trestnom konaní, to znamená, že svojím konaním, ktorým spôsobil žalovaný žalobcovi škodu na zdraví nenaplnil skutkovú podstatu a pojmové znaky, či už krajnej núdze alebo nutnej obrany. Len v takomto prípade by bolo možné prisvedčiť jeho odvolacím námietkam. Ďalej dôvodil, že nedôvodnou je tiež odvolacia námietka spočívajúca v nenariadení kontrolného znaleckého dokazovania zo strany súdu prvej inštancie, nakoľko ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania dňa 11. mája 2016, zo strany žalovaného bol návrh na výsluch svedka, ktorý mal preukazovať okolnosti týkajúce sa návštevy spoločenských podujatí žalobcu, teda zo strany žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie ani po poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nebol daný návrh na vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania. Z týchto dôvodov bola táto námietka žalobcu v odvolaní nedôvodná. Odvolací súd poznamenal, že súd prvej inštancie sa taktiež vyporiadal s odôvodnením priznania sumy 594,27 Eur, pričom závery znaleckého posudku znalca MUDr. Váldmana, na ktoré poukazuje žalovaný vo svojom odvolaní, ako uviedol súd prvej inštancie, nie sú jedinými dôkazmi vo veci. Mal za to, že súd prvej inštancie správne uviedol, že tento znalecký posudok bol vypracovaný pre účely trestného konania tri týždne po predmetnej udalosti, kedy znalec nemohol jednoznačne povedať, ako v skutočnosti bude prebiehať liečba a od toho odvíjajúca sa práceneschopnosť žalobcu. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil poukazom na § 420 písm. f/ CSP. Uviedol, že súd prvej inštancie svojím procesným postupom odmietol nariadiť znalecké dokazovanie s odôvodnením, že nevidel dôvod nariadenia tohto znaleckého dokazovania s poukazom na bodové hodnotenie. Dovolateľ mal za to, že v prípade nového znaleckého dokazovania by sa znalec s jeho námietkami náležitým spôsobom vyporiadal. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. K podanému dovolaniu s a vyjadril žalobca. Uviedol, že e podané dovolanie je nedôvodné a neopodstatnené. Mal za to, že návrh na vykonanie kontrolného znaleckého posudku nebol podaný do ukončenia dokazovania a to aj napriek riadnemu poučeniu v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie dovolateľa ako nedôvodné v zmysle § 447 písm. c/ CSP odmietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP, skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný

opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a) prípustný predmet, b) lehota na podanie dovolania, c) náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

10.1. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

11. Dovolateľ v danom prípade vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP. Vo vzťahu k dovolacej námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP namietal, že súd prvej inštancie svojím procesným postupom odmietol nariadiť znalecké dokazovanie, pričom toto nenariadenie znaleckého dokazovania náležite neodôvodnil a teda, že odmietol vykonať navrhovaný dôkaz.

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

13. V súvislosti s uvedenou námietkou, dovolací súd v tomto smere odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho

súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

14. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabikh proti Rusku z roku 2003). V súvislosti s dovolacou námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti treba pripomenúť, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval žalovaný, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil a vysvetlil z čoho jednoznačne vyplynulo, prečo kontrolný znalecký posudok súd prvej inštancie nevykonal. Nesprávne odôvodnenie odvolacieho súdu ohľadne nevykonania kontrolného znaleckého posudku nič nemení na skutočnosti, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite s touto skutočnosťou vyporiadal (prečo tento dôkaz - kontrolný znalecký posudok nevykonal), pričom tu je potrebné zdôrazniť, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvorí z hľadiska jeho predmetu jeden celok (sp. zn. IV. ÚS 372/2008, IV. ÚS 350/2009). Obsah spisu preto nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

15. K námietke dovolateľa týkajúcej sa nevykonania dôkazu (nevykonanie kontrolného znaleckého dokazovania) súdom prvej inštancie, dovolací súd dopĺňa, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

16. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že nakoľko prípustnosť dovolania dovolateľa nevyplýva z § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd dovolanie dovolateľa odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3

veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.